

Svea Pärsimägi 50

2022. aasta 13. mail tähistas Svea oma esimest juubelit. Ülikooli raamatukogu fonoteeki tuli ta tööle otse keskkoolipingist 1990. aasta sügisel. Meile sattumine oli puhtalt juhus. Algselt pidi tulema hoopis ta muusikakooli lõpetanud õde, aga viimasel hetkel asjad muutusid ja Sveal tuli perekonna au päästa. Nii ta tuli, Svea enda sõnul täiesti ajutiselt. No kuidas vahel võib ikka vedada! Raamatukogul nimelt.

Väljastpoolt paistab nii: kui keegi teab, kuidas peavad asjad raamatukogus ja muusikaosakonnas käima, siis on see Svea. Kui on vaja juhendada mõnda külastajat, kedagi lugemissaalis korrale kutsuda või lausa lahkuma suunata, siis Svea ei karda ega kõhkle sekunditki. Kui on tarvis mõni erakorraline töö ära teha (riiulite väljavahetamine, hoidla ümbertöstmine), käärleb esimesena käised üles Svea. Vahel võib alles tagantjärgi avastada, et mingi asi on ootamatult juba ära lahenenud, st Svea on selle ära lahendanud.

Kuna Svea on põhjalik, siis läks ta muidugi raamatukogundust õppima, Viljandi Kultuurikolledžisse täiskohaga töö kõrvalt ja juba kogemustega praktikuna. Ehk ongi see kõige õigem viis teadmisi kinnistada?

Kuna Svea töötab igapäevaselt nii nootide, plaatide kui ka raamatutega, polegi vahest ime, et tal on erinevad raamatukogunduslikud tööprotsessid ja töövood süsteemselt silme ees. Ime mitte, aga muljetavaldav siiski! Ühtviisi kindlakäeli-

selt ja selgesõnaliselt aitab ja õpetab ta keda vaja, panustab kus vaja, aitab kaasa uute IT-lahenduste sünnile, arendab muusika kataloogimist, koolitab oma ülemust, et sellestki ükspäev korralik raamatukogutöötaja saaks ... Kannatlikult, samas nõudlikult, ilma järeleandmisi tegemata.

Lilled me aknalaudadel elavad ja õitsevad tänu Sveale. Saalis valitseb kord ja puhtus tänu Sveale. Asjadel on oma kindel koht tänu Sveale. Tema töölaual võivad plaatide, raamatute, paberite ja märkmete hunnikud ju paista lihtsalt hunnikutena töölaual; tegelikult on iga asi omal kohal ja seal valitseb kord, aga seda ei ole näha – samamoodi kirjeldas oma tööruumi Marju Lepajõe. Lõppeks on püüd saavutada „teatud kultuuri struktuuri võimalikult väiksel pinnal“ inspireerivatele humanitaaridele üldiselt omane.

Iga UTLIB-teatri etendus, milles Svea on soostunud kaasa lööma (mitte alati ei allu ta provokatsioonidele!), on saanud rikkamaks võrratu koomikualendi ja üle 25 aasta ülikooli naiskooris koolitunud lauluhääle võrra. Svea ei taha välja paista, aga kui ta otsustab midagi teha, näiteks laval üles astuda, siis teeb ta seda südamega – põhjalikult, sirgeselgselt, tundlikult, lavapartnereid üllatades ja naerma ajades.

Täpsus, korrektsus ja töökus ühelt poolt, loomingulisus ja impulsiivsus teiselt poolt ning emalik hoolivus, abivalmidus ja „omade hoidmine“ teevad Sveast erilise ja asendamatu kolleegi. Meil muusikaosakonnas on au ja rõõm koos töötada! Aga kindlasti ütlevad sedasama lisaks meile veel paljud kolleegid teistest osakondadest ja muudest majadest, kes Sveaga kokku on puutunud! Jätkugu seda rõõmu veel kauaks!

Aga kuidas paistab „seestpoolt“ või „teiselt poolt“, võiks nüüd küsida? Ainult Svea teab. Rehmates talle omaselt tagantselja käega: „Ah, mis!“ ja kiirustades mõnd vajalikku asja lahendama, ei pea ta ilmselt vajalikukski sellist tühist asja kommenteerida.

Palju õnne!
Kolleegid